

Recensie: The Invisible Man ★★★1/2***

Kinepolis Antwerpen
maandag 9 maart 2020

foto © Universal Pictures

Recensie:

Is *The Invisible Man* een state of mind-film, thriller, horrorfilm of sci-fi film? Het is de vraag die we ons de ganse tijd stellen wanneer we naar de prent die geschreven en geregisseerd is door Leigh Whannell (een van de oorspronkelijke bedenkers van de *Saw*-franchise) kijken in IMAX Antwerpen. Echt veel meerwaarde, op een paar straffe geluidseffecten na (golven van de zee die woest tegen de rotsen botsen, diepe bassen om extra spanning toe te voegen â€) bezorgt de IMAX-ervaring ons echter niet. Dat komt ook omdat de film enkel in 2D uitgebracht is. Finaal doet de film die gebaseerd is op de roman van H.G. Wells en een herwerking is van een bestaande film uit 1933 ons bitter weinig. Dat komt omdat de opbouw van de personages â€ net zoals bij horrorfilms â€ wat vluchtig gebeurt en we nauwelijks wat van hun psyche meekrijgen. Lees: we geraken niet in hun gevoelswereld in waardoor we met enige afstandelijkheid de ganse prent uitzitten.

In *The Invisible Man* vraag je je dan ook in eerste instantie af of het hoofdpersonage Cecilia Kass/Cee, neergezet door Emmy-winnares Elisabeth Moss (*Us*, Hulu's *The Handmaid's Tale*) het zich allemaal niet aan het inbeelden is, en hallucineert door een kalmerings- en slaapmiddel. In het holst van de nacht ontsnapt ze uit het chique moderne huis aan het water waar ze met Adrian (Oliver Jackson-Cohen) woont. Ze heeft hem een kalmerings- en slaapmiddel toegediend, richt een bewakingscamera naar het bed zodat ze op haar smartphone kan volgen wat ie doet, en schakelt het alarm uit. Maar in haar ontsnappingspoging komt ze de hond tegen die tegen de auto beweegt en zo het autoalarm laat afgaan. Cecilia komt in tijdnood. Een aantal kamers wordt verlicht. Adrian lijkt wakker te zijn geworden. Hij gaat haar achterna. Adrian is een expert in optica en bezit daardoor ook veel geld. Volgens Cecilia is hij echter een narcistische psychopaat. Wanneer ze te horen krijgt van zijn broer Tom (Michael Dorman) die erkent dat zijn broer manipulatief is en haar aanraadt hem niet tussen haar oren te laten komen, want dat dat net is wat ie altijd wou, dat Adrian gestorven is, gelooft ze daar niets van. Nochtans staat ze in zijn testament, met een restlegaat, goed voor 5 miljoen dollar dat maandelijks in schijven van 100.000 dollar zal overgemaakt worden. Er is een voorwaarde aan verbonden: Cecilia mag geen misdrijf plegen of opgenomen worden in de psychiatrie. Dat gebeurt echter wel. Zij blijft ook geloven dat Adrian leeft en alles opgezet spel is. Volgens haar is de man waar ze van wegluchtte â€ naar verluidt zou ie erg controlerend en gewelddadig geweest zijn â€ erin geslaagd om zichzelf onzichtbaar te maken via een speciaal pak (daar hebt u het sci-fi element) en kan hij haar zo kwellen.

Het aantal onverklaarbare zaken stapelt zich ondertussen op. Zo slaapt Cecilia samen in bed met Sydney (Storm Reid) de dochter van haar jeugdvriend James (Aldis Hodge), die tevens politieagent is. 's Nachts wordt het deken weggetrokken naar achter. Wanneer Cecilia het terug wil nemen, lijkt het alsof er iemand op staat waardoor ze het deken niet kan terugleggen. Tijdens een sollicitatie blijkt plots dat haar portfolio niet meer in haar tas zit. Ze valt flauw en blijkt te hoge waarden van hetzelfde kalmerings- en slaapmiddel in haar bloed te hebben dan ze Adrian gaf. Later blijkt ze zwanger van Adrian hoewel ze de ganse tijd de pil nam, net om niet zwanger van hem te worden terwijl hij wel een kinderwens had. â De reden ook waarom ze wegluchtte. Hij zou het verdacht vinden mocht ze zo lang niet zwanger van hem geraken â€!

Terug in het huis van James ontdekt ze plots het medicijn met bloedsporen en al op het buisje dat ze tijdens haar vlucht liet vallen. Ondertussen moet ze proberen haar zus Emily (Harriet Dyer) ervan te overtuigen dat een vernietigende e-mail waarin ze alle banden met haar verbreekt, niet zelf schreef laat staan verzonden heeft. En ze komt ook nog eens in conflict met James te liggen wanneer zijn dochter Sydney een zware klap kreeg. Cecilia wordt dan ook als dader beschouwd. Net dat is wat Adrian volgens Cecilia wil, haar isoleren. Ondertussen twijfelen steeds meer mensen over de geestelijke gezondheid van Cecilia. Hoe kan ze bewijzen dat ze het aan het rechte eind heeft en het vertrouwen (terug)winnen van diegenen die ze graag ziet? Of beeldt ze het zich allemaal maar in?

Finaal is *The Invisible Man* vooral een feministische film geworden die helaas vaak (op enkele scènes na op zolder, of wanneer Sydney een potentieel slachtoffer wordt bv.) niet spannend genoeg is.

< Bert Hertogs >